

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr.233.356 van 23 december2015

in de zaak A. 216.049/XIV-36.475

In zake: Peter DUWIJN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Bracke
kantoor houdend te 9000 Gent
Coupure 373
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5429
ZOTTEGEM-HERZELE-SINT-LIEVENS-HOUTEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 juni 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing dd22/04/2015 tot kennisgeving van de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege in afwijking advies van de Tuchtraad, uitgevaardigd door de voorzitter van het politiecollege van de politiezone Zottegem/Herzele/Sint-Lievens-Houtem”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 oktober 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves Bracke, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone Herzele-Sint-Lievens-Houtem-Zottegem (PZ 5429).

3.2. Op 9 december 2010 richt de korpschef van verzoeker devolgende brief aan de procureur des Konings te Oudenaarde:

“[...]

Op datum van 13-08-10 werden lastens [verzoeker] twee processen-verbaal opgesteld met nummer OU.60.L5.[...]03/2010 en OU.52.L5.[...]04/2010 inzake schending van het beroepsgeheim en het wederrechtelijk bezit van verdovende middelen.

CP [G.V.] (als vervangend korpschef) en CP [E.V.] (opsteller van de processen-verbaal) zijn deze PV's op zelfde dag bij u persoonlijk komen afgeven.

Enkele dagen later zijn 2 enquêteurs van het comité P, met name dhr. [V.M.] en mevr. [L.E.] naar de politiezone gekomen en hebben ze met voormelde officieren verdere afspraken gemaakt en werd het geheim van het onderzoek uitdrukkelijk benadrukt.

Nadien heeft de dienst intern toezicht van onze politiezone, HINP [D.V.], op regelmatige basis telefonisch contact gehad met de heer [V.] van het VCTP om te informeren naar de stand van het onderzoek, waarbij telkens werd gewezen op het geheim van het onderzoek. Het laatste contact dateert van 07/12/10.

Op het ARO dd 08/12/10 heeft u het geheim van het onderzoek opnieuw benadrukt en heeft u gevraagd betrokkene niet te verontrusten door hem reeds in kennis te stellen dat er een vooronderzoek in tucht zal worden opgestart.

Mag ik u verzoeken om na het afsluiten van het opsporingsonderzoek een vooreensluitend verklaard afschrift te bekomen van het volledige dossier teneinde de processen-verbaal aan te wenden als administratieve stukken in het voorafgaand onderzoek ten behoeve van de tuchtprocedure.

Mag ik u ook vragen mij verder in kennis te stellen van de stand van zaken van het opsporingsonderzoek op het niveau van het parket en van de definitieve beslissing van de gerechtelijke overheid.

[...].”

3.3. Op 12 januari 2011 meldt de procureur des Konings aan de korpschef dat, “op basis van de informatie waarover ik op heden beschik, lijkt het mij aangewezen om een personeelslid van uw korps m.n. [verzoeker], in het raam van een lopend onderzoek, elke toegang tot de politionele gegevensbank te ontzeggen en dit voor de duur van het gevoerde onderzoek.”

3.4. Op 12 januari 2011 brengt de korpschef, in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid, de volgende nota, met als onderwerp “verjaardocument”, ter kennis van verzoeker:

“Overeenkomstig de bepalingen in de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten en het koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten wordt u ervan in kennis gesteld dat ik op 13-08-2010 op de hoogte werd gebracht van de hiernavolgende feiten:

Op 13-08-2010 werden lastens u twee processen-verbaal opgesteld inzake enerzijds schending van het beroepsgeheim en anderzijds het wederrechtelijk bezit van verdovende middelen.

De feiten maken het voorwerp uit van een gerechtelijk dossier met notitienummer OU.52.L5.[...]04/2010 en OU.60.L5.[...]03/2010.

De feiten maken het voorwerp uit van het dossier bij de Dienst Intern Toezicht met nummer IZ-[...]1-10 op datum van 09-12-2010.

Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999 inzonderheid de artikelen 2,3,32 en 56 (verjaringstermijn);

Gelet op de bepalingen van het koninklijk besluit van 26 november 2001 inzonderheid artikel 10 (voorafgaand onderzoek);

In mijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid deel ik u mee dat ik gelet op de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding discretionair beslist heb dat het

aangewezen is te wachten op de definitieve beslissing van de gerechtelijke overheid alvorens de tuchtprocedure te starten;

Ik stel u in kennis dat overeenkomstig art. 56, tweede lid, van de tuchtwet de termijn van 6 maanden inzake de kennisgeving van het inleidend verslag voor de feiten die het voorwerp uitmaken van het in *supra* vermelde opsporingsonderzoek, zal aanvangen op de dag dat ik door de gerechtelijke overheid zal worden in kennis gesteld dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen, dat het dossier werd geseponeerd of dat de strafvordering is vervallen.

Deze beslissing impliceert dus niet dat de tuchtoverheid afziet van tuchtvervolgning.”

Verzoeker tekent deze nota “voor kennisname en ontvangst van 1 exemplaar”.

3.5. Op 17 mei 2011 deelt de procureur des Konings de korpschef het volgende mee:

“[...]

Momenteel loopt er lastens [verzoeker] een opsporingsonderzoek inzake schending van het beroepsgeheim.

Er zijn aanwijzingen dat betrokkene zich schuldig maakte aan interne hacking (artikel 550 bis § 2 Sw.), schending van het beroepsgeheim (artikel 458 en 458 bis Sw.) en schending van de door de Grondwet gewaarborgde rechten (artikel 151 Sw.).

- Uit het strafdossier blijkt duidelijk dat betrokkene meermaals opzoeken deed in politionele databanken (ISLP/Rijksregister/DIV) uit persoonlijke overwegingen. Bovendien blijkt dat hij een groot deel van de opzoeken deed op vraag van derden aan wie hij nadien de gevonden informatie doorspeelde. Betrokkene stelt dat dit enkel uit nieuwsgierigheid gebeurde. Het naast elkaar plaatsen in de tijd van het SMS-verkeer en de consulaties in de systemen laat uitschijnen dat er meer aan de hand is dan nieuwsgierigheid.

Betrokkene bekent de hem tenlastegelegde feiten gedeeltelijk en telkens pas nadat het Comité P hem confronteert met de bewijzen. Een gedeelte van de opzoeken ontkent hij totaal, zelfs nadat het Comité P hem met de resultaten confronteert.

- Betrokkene beschikt ook over processen-verbaal waarover hij, gezien de omstandigheden, onmogelijk kon beschikken en zeker nooit toegang toe heeft gehad. Betrokkene vindt niet dat hij zijn ruime toegangsbevoegdheid heeft overschreden en vertelt wat die specifieke processen-verbaal betreft een onsamenhangend verhaal die de herkomst zou moeten verklaren.

- Betrokkene gaf ook, aan wie daarnaar informeerde uit zijn kennissenkring, gegevens door met betrekking tot geplande verkeersacties. Betrokkene bekent dit tweemaal te hebben gedaan. Vermoedelijk is dit meer gebeurd.

- Betrokkene had daarnaast contacten met meerdere derden die genoemd werden in politionele dossiers. Wetende dat bepaalde dossiers opvolging vereisten of dat bepaalde personen geseind stonden, vond hij het niet zijn taak om met de ingewonnen informatie uit de informele contacten iets aan te vangen.

Ik acht de aanwezigheid van betrokkene in uw korps onverenigbaar met het algemeen belang en conflictueus met de goede werking van uw korps. Ik adviseer u dan ook om betrokkene in afwachting van het verdere verloop van het dossier voorlopig te schorsen.
[...].”

3.6. Op 11 juni 2011 beslist het politiecollege van de meerge-meentezone verzoeker met ingang van 2 juni 2011 bij ordemaatregel voorlopig te schorsen voor de duur van vier maanden met inhouding van wedde ten belope van 20 percent van de brutowedde.

Deze voorlopige schorsing wordt telkenmale verlengd voor de duur van vier maanden. De beslissingen tot verlenging van respectievelijk 29 september 2014 en 28 januari 2015 maken het voorwerp uit van beroepen tot nietigverklaring, gekend onder de nummers A. 214.341/XIV-36.096 en A. 215.413/XIV-36.333.

3.7. Op de vraag van 14 oktober 2011 van de korpschef naar de stand van zaken van het opsporingsonderzoek, antwoordt de procureur des Konings op 18 oktober 2011 dat dit nog steeds lopende is.

3.8. Op 23 november 2012 veroordeelt de correctionele rechtbank te Oudenaarde verzoeker “voor de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten A, B, C, D, E en F samen tot een hoofdgevangenisstraf van twaalf maanden” en verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van het vonnis gedurende een termijn van vijf jaar.

Uit dit vonnis blijkt dat de feiten het voorwerp uitmaken van de volgende tenlasteleggingen:

“te 9620 Zottegem, te 9550 Herzele en/of elders in het Rijk, meermaals op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 24 oktober 2008 tot en met 7 augustus 2010,

A. bij inbreuk op de artikelen 3, 5 (2°), 11 en 13 lid 2 van de wet van 8 augustus 1983 betreffende de regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen

(B.S. 21 april 1984) als politie-inspecteur zijn beroepsgeheim geschonden te hebben voor wat betreft de gegevens die opgenomen zijn in het Rijksregister;

B. met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, zijn toegangsbevoegdheid tot een informaticasysteem te hebben overschreden, te weten door in politionele databanken (minstens ISLP, Rijksregister en DIV) opzoeken te doen buiten het kader van een opdracht van bestuurlijke of gerechtelijke politie met het bedrieglijk opzet zijn beroepsgeheim te schenden, ten nadele van politiezone Zottegem/Herzele/Sint-Lievens-Houtem, met de omstandigheid dat de schuldige de gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van het informaticasysteem, op enige manier heeft overgenomen;

C. bij inbreuk op artikel 550 bis § 7 van het Strafwetboek, terwijl hij wist dat gegevens bekomen waren door het plegen van een van de misdrijven, bedoeld in artikel 550 bis § 1 tot 3 van het Strafwetboek, deze gegevens onder zich te hebben gehouden, aan een andere persoon te hebben onthuld of verspreid, of er enig gebruik van te hebben gemaakt, te weten door de gegevens bekomen na interne hacking (artikel 550 bis § 2 van het Strafwetboek) aan andere personen te hebben onthuld;

D. als openbaar officier of ambtenaar, drager of agent van het openbaar gezag of van de openbare macht, te weten als politie-inspecteur, een andere daad van willekeur dan bedoeld in de artikelen 147 en 148 van het Strafwetboek en die inbreuk maakt op door de Grondwet gewaarborgde vrijheden en rechten, te hebben uitgevoerd, ter zake door in politionele databanken (minstens ISLP, Rijksregister en DIV) opzoeken te doen buiten het kader van een opdracht van bestuurlijke of gerechtelijke politie waardoor hij de privacy geschonden heeft, ten nadele van verschillende personen;

E. als geneesheer, heilkundige, officier van gezondheid, apotheker, vroedvrouw of andere persoon die uit hoofde van zijn staat of beroep kennis draagt van geheimen die hem zijn toevertrouwd, te weten als politie-inspecteur, buiten het geval dat hij geroepen was om in rechte of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hem verplichtte die geheimen bekend te maken, deze geheimen te hebben bekend-gemaakt;

F. bij inbreuk op de artikelen 8 en 39, 3° van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (B.S. 3 februari 1999) als politie-inspecteur de persoonsgegevens verwerkt te hebben zonder dat de verwerking noodzakelijk was voor de uitoefening van de taken”.

De procureur des Konings deelt op 26 december 2012 een kopie van dit vonnis mee aan de korpschef, met de mededeling dat tegen dit vonnis hoger beroep is aangetekend.

3.9. Bij tussenarrest van 24 december 2013 acht het hof van beroep te Gent de zaak niet in staat van wijzen. Na overwogen te hebben dat “de beklaagde vraagt dat voor de door hem niet-betwiste feiten sub A, E en F in hoofddorde de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden gelast [en dat hij] ondergeschikt verzoekt [...] om hem een werkstraf op te leggen”,

oordeelt het hof van beroep dat het haarraadzaam voorkomt om vooraleer nader ten gronde te beslissen:

“1. In toepassing van de artikelen 37quater, § 2, Sw. en 2, § 2 van de probatiewet van 29 juni 1964 [...] een maatschappelijke enquête te gelasten;

2. de strafbundel te laten vervolledigen met een omstandig moraliteitsverslag, op te stellen door de Federale Gerechtelijke Politie te Oudenaarde, met betrekking tot de gedragingen van de beklaagde en het milieu dat hij frequenteerde en frequenteert.”

3.10. Op 23 april 2014 verklaart het hof van beroep te Gent de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B, C en D niet bewezen en gelast, voor wat de bewezen gebleven feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, E en F, de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar vanaf uitspraak.

De raadsman van de verwerende partij ontvangt op 28 mei 2014 een kopie van het strafdossier.

3.11. Op 3 oktober 2014 wordt het inleidend verslag van 29 september 2014 ter kennis gebracht van verzoeker. De hogere tuchtoverheid deelt er haar voornemen in mee tot het opleggen van de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege.

Als datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van dit inleidend verslag, is 28 mei 2014 vermeld, zijnde de datum waarop de griffie van het hof van beroep de stukken ter beschikking stelde.

3.12. Op 6 november 2014 formuleert de hogere tuchtoverheid het voorstel om verzoeker de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen.

3.13. Verzoeker dient een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad, die in zijn definitief advies van 3 maart 2015 inzake de strafmaat adviseert “dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van ‘het ontslag van ambtswege’ niet in verhouding staat tot de ernst van de uiteindelijk bewezen gebleken feiten, dat deze feiten geen blijvende onherstelbare vertrouwensbreuk rechtvaardigen en dat de ‘terugzetting in de weddenschaal’ een aan de ernst van de feiten evenredige straf is”.

3.14. Op 1 april 2015 uit het politiecollege het voornemen tot het opleggen van de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege na verzoek tot heroverweging en in afwijking van het advies van de Tuchtraad.

Na schriftelijk verweer van verzoeker, beslist de hogere tuchtoverheid op 22 april 2015 aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen en dit met ingang van 24 april 2015.

Dit is de bestreden beslissing.

Inzake “het vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten” stelt de bestreden beslissing het volgende:

“4. Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten

Omschrijving van de tenlastelegging

De tenlastelegging kan als volgt worden omschreven:

- Een strafrechtelijke veroordeling te hebben opgelopen wegens schending van het beroepsgeheim en het uitvoeren van herhaaldelijke ongeoorloofde raadplegingen in positionele databanken in de periode van 24 oktober 2008 tot en met 07 augustus 2010 zoals voor bewezen gehouden in het arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014.

Bewijs van de feiten

Een tuchtstraf kan, rekening houdend met het vermoeden van onschuld, enkel wettig worden opgelegd, wanneer de tuchtoverheid over voldoende gegevens beschikt om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden. Het komt aldus in de eerste plaats aan de tuchtoverheid toe om de tenlasteleggingen waarop de tuchtvervolgung steunt afdoende te onderbouwen. Het bewijs van de ten laste gelegde feiten is in tuchtzaken belangrijk. De tuchtoverheid kan slechts eentuchtstraf opleggen op grond van feiten die op een rechtmatige wijze zijn bewezen.

De tuchtoverheid is gebonden door de beoordeling van de strafrechter op het vlak van het bewijs van de feiten. Aan de vaststelling door de strafrechter dat de feiten bewezen zijn, kan de tuchtoverheid niet tornen. Dit betekent dat de tuchtoverheid in de definitieve strafrechtelijke uitspraak een deugdelijke grondslag kan vinden om een tuchtprocedure tegen het personeelslid te voeren en de tuchtinbreuken voor bewezen te houden. De tuchtoverheid kan zich immers beroepen op het gezag van gewijsde van een strafrechtelijke uitspraak. Een definitieve strafrechtelijke veroordeling heeft voor gevolg dat het bewijs van de feiten vaststaat. In de strafrechtelijke uitspraak komt onomstotelijk vast te staan dat het personeelslid zich schuldig heeft gemaakt aan de ten laste gelegde feiten.

Het bewijs van de feiten blijkt ontegensprekelijk uit de stukken van het tuchtdossier waarvan het stafdossier integraal deel uitmaakt alsook uit het definitieve arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014.

Tuchtrechtelijke aard van de feiten

Er kan geen betwisting bestaan over de kwalificatie van de feiten als een (ernstig) tuchtvergrijp.

De schending van het beroepsgeheim is een ernstig tuchtvergrijp. Hetzelfde kan worden gezegd over de herhaalde ongeoorloofde raadplegingen van de politionele databanken.

Toerekenbaarheid van de feiten

Teneinde vast te stellen of een feit een tuchtinbreuk is, dient te worden nagegaan of het personeelslid zelf - hetzij opzettelijk, hetzij door nalatigheid - de schuld draagt voor de verstoring van de goede werking van de dienst ingevolge dit feit, met andere woorden of hij een beroepsfout heeft begaan. De tuchtoverheid moet niet enkel een tekortkoming van het betrokken personeelslid aantonen, maar evenzeer dat hij schuld heeft aan de verweten tekortkoming. Zij moet met de vereiste zorgvuldigheid komen tot de toerekenbaarheid van de tuchtfeiten aan het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid. Een tuchtmaatregel vindt immers zijn grondslag in een rechtens als schuldig aangemerkte tekortkoming aan een verplichting welke het gestrafte personeelslid, in zijn hoedanigheid van medewerker van een openbare dienst, naar recht en redelijkheid kan worden geacht tegenover die dienst te hebben. Een tuchtmaatregel beoogt juist omwille van het schuldige karakter ervan die tekortkoming te bestraffen. Een positief antwoord op de schuldvraag is voor een tuchtoverheid aldus een absolute voorwaarde om tuchtrechtelijk te kunnen optreden. De schuldvraag maakt een wezenlijk element uit van ieder tuchtdossier, zonder hetwelk geen tuchtstraf kan worden opgelegd. De feiten moeten met andere woorden aan het betrokken personeelslid persoonlijk toerekenbaar zijn.

Het gezag van gewijsde van een definitieve strafrechtelijke uitspraak staat eraan in de weg dat de toerekenbaarheid van de feiten aan het personeelslid nog ter discussie kan worden gesteld. De tuchtoverheid is wat het bewijs van de feiten en de schuld daaraan van het betrokken personeelslid gebonden door het gezag van gewijsde van de uitspraak van de strafrechter. De tuchtoverheid kan geen enkele onzorgvuldigheid worden verweten indien zij op basis van de definitieve strafrechtelijke uitspraak heeft besloten tot de toerekeningsvatbaarheid van het betrokken personeelslid. De tuchtoverheid kan het personeelslid immers redelijkerwijs schuldig verklaren en derhalve een tuchtstraf opleggen indien de strafrechter de feiten voor bewezen heeft gehouden.

Er kan geen twijfel bestaan over de toerekenbaarheid van de feiten aan het personeelslid. De toerekenbaarheid staat vast op grond van het definitieve arrest van

het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014.”

Onder het punt “6. Voorstel tot zware tuchtstraf” is vermeld:

“6. Voorstel tot zware tuchtstraf

De hogere tuchtoverheid heeft in het voorstel van zware tuchtstraf aangegeven dat de feiten vaststaan, dat ze u kunnen worden toegerekend en dat ze, krachtens de motivering uiteengezet in punt 4, een tuchtvergrijp uitmaken.

De hogere tuchtoverheid heeft dan ook voorgesteld om u, voor de feiten vervat in punt 2, de zware tuchtstraf, meer bepaald ontslag van ambtswege op te leggen.

Het voorstel van strafmaat is, afgezien van de weerlegging van het mondeling en schriftelijk verweer, gegrond op de volgende overwegingen:

Algemeen

De tuchtoverheid heeft een ruime appreciatiebevoegdheid bij het bepalen van de strafmaat. De tuchtoverheid moet bij de bepaling van de strafmaat niet enkel rekening houden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, maar ook en vooral, met het belang van de dienst waarvoor zij instaat.

Een tuchtmaatregel heeft als doel het herstel van de goede werking van de openbare dienst. Een tuchtmaatregel beoogt te doen boeten voor een gedrag dat als schuldig wordt beschouwd in hoofde van het personeelslid aan wie de maatregel wordt opgelegd. Een tuchtmaatregel impliceert aldus de wil om de betrokkene te bestraffen voor tekortkomingen en betekent een aantasting van zijn belangen.

Staat van dienst

Algemeen

[Verzoeker](°08 december 1974) is op 01 november 1995 in dienst getreden als politieagent bij de gemeentepolitie te Herzele. Daarna is hij op 01 november 1997 bevorderd tot politieagent-brigadier. Na de politiehervorming maakt hij als inspecteur deel uit van de politiezone Zottegem-Herzele-Sint-Lievens-Houtem.

Hij is sinds zijn tewerkstelling bij de gemeentepolitie te Herzele verantwoordelijk voor alles wat informatica betreft en dat is verder geëvolueerd binnen de politiezone.

Op het ogenblik van de feiten was hij tewerkgesteld als voltijds technisch-beheerder en volgde daarvoor specifieke opleidingen. Naar eigen zeggen mist hij het terreinwerk als politieman niet.

[Verzoeker] is sinds 02 juni 2011 voorlopig geschorst met een (beperkte) inhouding van salaris ten bedrage van 20% (waardoor hij aldus 80% van zijn salaris heeft behouden).

Sindsdien heeft het personeelslid geen dienstprestaties meer verricht. Hij heeft zich nooit verzet tegen de voorlopige schorsing en het afwachten van een definitieve strafrechtelijke uitspraak.

Tuchtrechtelijke antecedenten

Op het blad van de tuchtstraffen zijn geen tuchtstraffen ingeschreven.

Evaluaties

De laatste evaluatie van [verzoeker] dateert van 17 februari 2011 met als eindvermelding “bevredigend”.

De daaraan voorafgaande evaluatie dateert van 22 mei 2008 heeft evenzeer als eindvermelding “bevredigend”.

[Verzoeker] is akkoord gegaan met voormelde evaluaties en heeft dienaangaande geen opmerkingen gemaakt.

In het moraliteitsonderzoek van 05 februari 2014 wordt evenzeer teruggekomen op het functioneren van [verzoeker].

Het feit dat het personeelslid voorheen gunstige evaluaties heeft verkregen, staat er niet aan in de weg dat het bestuur het dienstverband definitief verbreekt wanneer

de feiten dermate ernstig zijn dat de vertrouwensbreuk onherstelbaar is. Een positieve beoordeling bij de evaluatie doet geen afbreuk aan de wettigheid van een tuchtstraf, zelfs niet indien deze de (definitieve) verwijdering van de dienst inhoudt. Eens vastgesteld dat de tuchtfeiten volkomen ontoelaatbaar zijn in hoofde van het betrokken personeelslid, hoeft het onbesproken verleden van de betrokkene geen beletsel te zijn voor een (definitieve) verwijdering uit de dienst.

De staat van dienst van het personeelslid doet aldus geen afbreuk aan de ernst van de feiten en de voorgestelde aangepaste strafmaat. Dit geldt des te meer gezien de weerhouden feiten dateren van na de laatste evaluatie.

Gestrengheid ten aanzien van politieambtenaren

De tuchtoverheid vermag hoge integriteitseisen te stellen aan het personeel dat bij de politiediensten werkt. Een politieambtenaar moet zich uiteraard afhouden van het plegen van strafbare feiten. Strafbare feiten voor personen met een dergelijke voorbeeldfunctie kunnen principieel een tuchtrechtelijk optreden genereren.

Een politieambtenaar heeft een voorbeeldfunctie en de tuchtoverheid mag met betrekking tot elk van hen een streng verwachtingspatroon hanteren vermits een politiedienst immers in de eerste plaats is belast met het voorkomen en het opsporen van misdrijven en elke misdraging van een personeelslid onmiddellijk afstraalt op de gehele dienst. In die zin kan worden aangenomen dat de tuchtoverheid zich als regel stelt dat elk feit, dat opzettelijk wordt gepleegd in de uitoefening van de functie en dat betrekking heeft op de concrete taak waar het betrokken personeelslid is belast, onaanvaardbaar is, het vertrouwen van de overheid er onherroepelijk door wordt beschaamd en het vertrouwen van het publiek in de dienst wordt aangetast.

Het voorgaande principe heeft uiteraard zijn invloed op het bepalen van de strafmaat en de beoordeling van de vraag of de noodzakelijke vertrouwensband tussen de ambtenaar en het bestuur onherroepelijk is verstoord.

De tuchtoverheid kan ernstige feiten gepleegd door een politieambtenaar beschouwen als een zware inbreuk op de elementaire eerlijkheid welke van een politieambtenaar mag worden verwacht en oordelen dat het gebrek daaraan nefast is voor het vertrouwen van de burger en de collega's waardoor het dienstverband definitief moet worden verbroken.

In het arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014 wordt evenzeer gewezen op de voorbeeldfunctie van [verzoeker] en vastgesteld dat de weerhouden tenlasteleggingen 'laakbaar (zijn) en een politieman onwaardig'. Voormeld vonnis beaamt (in beginsel) dat gestrengheid in de bestraffing is verantwoord omdat [verzoeker] 'immers misbruik (heeft) gemaakt van de faciliteiten en de inzagemogelijkheden in vertrouwelijke informatie die hem in het kader van zijn functie werden toevertrouwd'.

Gestrengheid wegens de weerslag op de dienst

Het behoort tot de persoonlijke verantwoordelijkheid van ieder (politie)ambtenaar om zijn (politie)opdracht op de meest integere wijze uit te oefenen.

Het criterium van het dienstbelang komt neer op de vraag naar de graad van verstoring van de goede werking van de dienst, bijvoorbeeld omdat binnen het bestuur, de vertrouwensrelatie tussen de overheid en de betrokken ambtenaar is gehavend of omdat, naar de buitenwereld toe, het vertrouwen dat de overheid moet uitstralen, is aangetast.

In het arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014 wordt de weerslag van de weerhouden tenlasteleggingen op de dienst volkomen genegeerd. Het Hof van Beroep kijkt bij

de straftoemeting enkel naar de persoon van [verzoeker]. De hogere tuchtoverheid kan begrijpen dat het belang van de dienst geen aspect is waarmee de strafrechter moet rekening houden in het kader van de (maatschappelijke) reclasseringskansen van [verzoeker]. Het belang van de dienst is echter een element dat van wezenlijk belang is in het kader van de straftoemeting in het kader van een tuchtprocedure.

De weerhouden feiten verbreken wel degelijk zowel de intern vertrouwensrelatie ten aanzien van [verzoeker] als de externe vertrouwensrelatie naar het publiek. Het is volstrekt onaanvaardbaar dat [verzoeker] ongeoorloofde raadplegingen uitvoert, zelfs op het ogenblik dat hij in verlof is, zowel op verzoek van derden als vanuit eigen nieuwsgierigheid en naar aanleiding daarvan zijn beroepsgeheim schendt.

De weerslag van het schuldinzicht en het voornemen om zich niet meer schuldig te maken aan dezelfde feiten wordt verder uitdrukkelijk beoordeeld in het kader van de straftoemeting, maar doen in elk geval aan het voorgaande geen afbreuk.

Gebrek aan tuchtrechtelijke antecedenten op het blad van de tuchtstraffen

Het gebrek aan tuchtrechtelijke antecedenten op het blad van de tuchtstraffen heeft voor gevolg dat daaruit geen strafverzwarende omstandigheden kunnen worden geput bij de beoordeling van de strafmaat van het personeelslid. Wel integendeel, bij de beoordeling van de strafmaat moet worden uitgegaan van een blanco tuchtverleden.

Een onberispelijke staat van dienst vormt een element bij de beoordeling van de strafmaat. Een onberispelijke staat van dienst ontnemt niet het ernstige karakter van tuchtfeiten. Een blanco tuchtverleden belet dan ook niet dat de tuchtoverheid in geval van een niet te herstellen vertrouwensbreuk het betrokken personeelslid definitief uit de dienst verwijderd. Het blanco tuchtrechtelijke verleden van het personeelslid doet aldus geen afbreuk aan het feit dat de tuchtoverheid na diepgaand onderzoek van de zaak en het aanhoren van de verdediging tot de definitieve verwijdering van de dienst kan besluiten.

In het algemeen toont de omstandigheid dat het personeelslid nooit eerder een tuchtrechtelijke veroordeling heeft opgelopen de wanverhouding tussen detuchtfeiten en de tuchtstraf niet aan. Het feit dat aan het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid in het verleden nog geen tuchtstraf is opgelegd, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om de zwaarste tuchtstraf op te leggen. Een onberispelijke staat van dienst betekent op zich dan ook niet dat een definitieve verwijdering uit de dienst kennelijk onredelijk is. Eens vastgesteld dat de tuchtfeiten volkomen ontoelaatbaar zijn in hoofde van de betrokkene, hoeft zijn onbesproken verleden geen beletsel te zijn voor een definitieve verwijdering uit de dienst.

Feiten die strafrechtelijk zijn bewezen, zich hebben uitgestrekt over een bepaalde periode en zwaarwichtig zijn, kunnen redelijkerwijze de vertrouwensband tussen het personeelslid en het bestuur verbreken. De onberispelijke loopbaan kan daartegen niet opwegen.

De hogere tuchtoverheid meent dat het blanco tuchtverleden van het personeelslid niet opweegt tegen de ernst van de feiten en de daarmee gepaard gaande definitieve en onherstelbare vertrouwensbreuk.

Ruchtbaarheid

De bekendheid met de ten laste gelegde feiten is niet beperkt tot de politiediensten en het parket. De feiten zijn bekend bij de betrokkenen en het brede publiek.

De pers, meer bepaald de krant Het Nieuwsblad heeft op 26 november 2012 een volledig verslag uitgebracht over de zaak onder de titel 'Agent lekt informatie om vrienden te plezieren'. Een samenvatting van het artikel is eveneens verschenen in de krant De Standaard op dezelfde datum onder de titel 'Agent lekt informatie'. De berichtgeving is in de krant Het Nieuwsblad herhaald onder de titel 'Straf met uitstel

voor agent die info lekt om vrienden te plezieren' op 27 november 2014. Hieraan voorafgaand heeft de krant reeds geschreven over de zaak op 27 oktober 2012 onder de titel 'Agent riskeert cel voor schending van beroepsgeheim'.

De krant Het Laatste Nieuws heeft eveneens bericht over de zaak, meer bepaald op 24 november 2012 onder de titel 'Hackende agent krijgt jaar cel'. Tot slot is in de krant in het weekend van 24-25 november 2012 een artikel verschenen onder de titel 'Twaalf maanden cel met uitstel voor hackende politie-inspecteur' waarin volledig verslag wordt uitgebracht.

De pers heeft aldus externe ruchtbaarheid aan gegeven. De (ongewilde) betrokkenheid van derden bij de feiten geeft evenzeer aanleiding tot externe ruchtbaarheid.

De ruchtbaarheid aan de ten laste gelegde feiten tast de werking en reputatie van de politiediensten in het algemeen en in het bijzonder deze van de politiezone Zottegem-Herzele-Sint-Lievens-Houtem bijkomend aan. Zulks heeft onmiskenbaar gevolgen op het vertrouwen van alle betrokken actoren in de (lokale) veiligheidsdiensten. Het belang van de dienst wordt aldus des te meer in het gedrang gebracht.

De tuchtoverheid is dan ook gerechtigd om streng op te treden. Het gegeven dat over de (milde) straftoemeting in het arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014 niet meer is bericht in de pers doet daar geen afbreuk aan.

Ernst van de feiten / strafrechtelijke veroordeling

De tuchtfacten zijn ontegensprekelijk ernstig indien ze strafrechtelijk van aard zijn. Gedragingen welke getuigen van oneerlijkheid kunnen door de tuchtoverheid als een ernstige breuk in de vertrouwensrelatie worden aangemerkt. Dit geldt des te meer indien het bestuur vanuit de aard van haar opdracht er moet op kunnen rekenen dat de eerlijkheid van haar medewerkers volledig onbesproken blijft.

De tuchtoverheid is niet gebonden door de wijze waarop de strafrechter de gedragingen van de betrokkene heeft beoordeeld naar aanleiding van de tegen hem vastgestelde feiten. De tuchtoverheid kan op basis van haar discretionaire bevoegdheid - buiten elke gerechtelijke uitspraak om - de zwaarte van de tuchtstraf bepalen. Vermits de tuchtoverheid niet gebonden is door de wijze waarop de strafrechter de gedragingen van de betrokkene heeft beoordeeld, heeft die uitspraak niet tot gevolg dat de tuchtoverheid daardoor wordt belet haar eigen bevoegdheid uit te oefenen en aldus de zwaarste, of de op één na zwaarste, tuchtstraf op te leggen.

De beslissing van de strafrechter met betrekking tot de opgelegde straf en de modaliteiten ervan, bindt de tuchtoverheid niet determinerend. Zij vormt enkel een beoordelingselement in de besluitvorming.

Het verkrijgen van de gunst van de opschorting van een strafrechtelijke veroordeling, staat de tuchtrechtelijke bestraffing van de feiten niet in de weg.

Indien de strafrechter heeft geoordeeld dat het aangewezen was betrokkene, niettegenstaande hij schuldig werd bevonden aan de ten laste gelegde feiten, degunst van de opschorting toe te staan, belet dit de tuchtoverheid niet toch nog de tuchtsanctie die zij, gelet op de finaliteit van de tuchtvordering, het meest gepast acht, op te leggen voor diezelfde feiten. De tuchtoverheid is daarbij enkel door de redelijkheidsgrenzen gebonden. Zij is enkel verplicht de uitspraak van de strafrechter in haar oordeel te betrekken en haar motieven duidelijk moet maken waarom zij niettemin meent dat alsnog de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege moet worden opgelegd. De tuchtoverheid dient aldus enkel te motiveren waarom zij de tuchtstraf meent te moeten opleggen terwijl de strafrechter juist de opschorting van de uitspraak van de veroordeling heeft verleend om de betrokkene zijn professionele kansen niet buitenmatig te schaden. Het enkele feit dat de

strafrechter de opschorting van de uitspraak van de veroordeling heeft toegestaan, levert niet het bewijs van een kennelijk onevenredige sanctie.

De buitengewone gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en de daaruit blijkende mildheid van de strafrechter, moeten de tuchtoverheid er niet noodzakelijk toe bewegen een vergelijkbare mildheid aan de dag te leggen. Zij hebben wel tot gevolg dat de tuchtoverheid dat gegeven bij haar beoordeling van de op te leggen tuchtstraf moet betrekken en ertoe is gehouden de tuchtstraf speciaal te dien aanzien formeel te motiveren, alleszins wanneer tot een maximumstraf wordt beslist. De omstandigheid dat de strafrechter aan het betrokken personeelslid geen straf heeft opgelegd, belet de tuchtoverheid, dat de aangelegenheid moet onderzoeken, niet een verdere samenwerking met de betrokkene onmogelijk acht.

Eens vastgesteld dat de tuchtfeiten volkomen ontoelaatbaar zijn in hoofde van het betrokken personeelslid, hoeft het door de strafrechter toegekende voordeel van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de veroordeling van de betrokkene geen beletsel te zijn voor een (definitieve) verwijdering uit de dienst.

De strafvordering en de tuchtvordering hebben een andere finaliteit.

Het arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014 is definitief gezien [verzoeker] geen hoger beroep heeft ingesteld. Over de straftoemeting wordt aldaar het volgende gezegd:

‘...

3. De straftoemeting

Door de verdediging werd in hoofdorde gevraagd de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te gelasten, ondergeschikt een werkstraf op te leggen en nog meer ondergeschikt een straf op te leggen, omkleed met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging.

Het Openbaar Ministerie vorderde het opleggen van een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan een gedeelte effectief dient te worden opgelegd en een geldboete van 1.000,00 euro.

De door het Hof bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, E en F, zijn laakbaar en een politieman onwaardig.

Hij heeft immers misbruik gemaakt van de faciliteiten en de inzage mogelijkheden in vertrouwelijke informatie die hem in het kader van zijn functie werden toevertrouwd.

Normaliter zou een strenge bestraffing hier dan ook ten volle gerechtvaardigd zijn.

De beklaagde beschikt nog over een blanco strafregister en ervaart een grote lijdensdruk.

Hij is in 1994 bij de politie in dienst getreden en maakte nog niet eerder het voorwerp uit van enige tuchtmaatregel.

Hij is sedert 2 juni 2011 preventief geschorst en hij is kennelijk tot het volle besef gekomen dat hij als politie-inspecteur een voorbeeldfunctie te vervullen heeft.

Het Hof is van oordeel dat ook het recent politieel gevoerde moraliteitsonderzoek en het recent gevoerde maatschappelijk enquête belangrijke factoren zijn om aan de beklaagde een gunstmaatregel te verlenen.

De justitieassistentie kon geen ernstige problemen detecteren binnen de verschillende levensgebieden van de beklaagde.

Uit het politieel moraliteitsverslag blijkt dat de beklaagde als een bekwaam medewerker werd omschreven waarbij in de verschillende evaluatieverslagen de bewoordingen : beschikbaar, flexibel, kwaliteitsvol werk en technisch onderlegd regelmatig terugkwamen.

Hij woont als 39-jarige man nog steeds in bij zijn ouders doch heeft het plan om alleen te gaan wonen in het huis van zijn grootmoeder dat hij aan het renoveren is.

Hij spendeert weinig tijd aan sociale activiteiten, is vaak bezig met informatica en is graag thuis bij zijn familie.

Nergens wordt er melding gemaakt van het feit dat hij zich zou begeven in een ongunstig aangeschreven milieu.

De feiten dateren van een geruime tijd terug (anno 2008-2010). Het thans opleggen van een sanctie zou van aard zijn dat de toekomstmogelijkheden van de beklaagde overdreven in het gedrang zouden worden gebracht en zijn declassering zou worden veroorzaakt.

Teneinde de toekomstmogelijkheden en de reclassering van de beklaagde niet te hypothekeren, kan worden ingegaan op zijn verzoek om de gunst van de opschorting van de veroordeling te gelasten gedurende een termijn van drie jaar vanaf heden.

De beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden tot het bekomen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling nu hij daarmee heeft ingestemd, hij nog niet werd veroordeeld en de feiten niet van die aard zijn dat deze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele hoofdgevangenisstraf of een zwaardere straf.

De openbare orde en de maatschappij zullen voldoende gevrijwaard worden door deze maatregel en onderhavige beslissing staat een latere toepassing van een straf ingeval van nieuwe delinquentie trouwens niet in de weg.

Het Hof verwacht dat de strafvervolgning op zich en de gunstmaatregel van de opschorting zullen volstaan om de beklaagde ervan te weerhouden in de toekomst nog dergelijke of andere strafbare feiten te plegen.

De burgerlijke belangen werden door de eerste rechter op correcte wijze aangehouden.

...'

De zienswijze van de strafrechter staat een (strengere) zienswijze van de tuchtoverheid niet in de weg. De sociale reclassering van [verzoeker] hoeft zich niet te realiseren binnen de lokale veiligheidsdiensten. De weerhouden strafrechtelijke tenlasteleggingen raken de essentie van hetgeen van een politieambtenaar mag worden verwacht: discretie en het respect voor andermans rechten en vrijheden. Het mag hierbij nogmaals worden benadrukt dat [verzoeker] heeft erkend dat hij de politionele databanken 'als het ware' heeft gebruikt 'als een google-zoekmachine'.. Het getuigt van een volstreekte normvervaging. De kennis, talenten en vaardigheden van [verzoeker] op het vlak van informatica bieden hem alle kansen op sociale reclassering. De hogere tuchtoverheid meent echter dat het geheel niet opportuun is om zijn kennis, talenten en vaardigheden nog verder in te zetten in een delicate werkomgeving waarin steeds met de grootste zorg met vertrouwelijke informatie wordt omgegaan. Het kan de hogere tuchtoverheid niet worden verweten dat zij geen enkel risico wenst te nemen opdat de weerhouden tenlasteleggingen zich zouden kunnen herhalen. Dit geldt des te meer wanneer [verzoeker] heeft laten blijken het terreinwerk als politieman niet te missen. Nu blijkt dat de interesses van de betrokkene vooral op het vlak van informatica zijn te situeren kan zulks ook wordengerealiseerd in een andere professionele omgeving dan deze van de politiediensten. Een operationele inzet van [verzoeker] is overigens evenmin aangewezen gezien hij dan als politieambtenaar in contact komt met het publiek en de bevolking, een publiek en bevolking dat weinig vertrouwen zal kunnen stellen in zijn integer functioneren en respect voor het beroepsgeheim.

De hogere tuchtoverheid kan de milde zienswijze van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, dan ook niet bijtreden.

De sociale context van [verzoeker] is nagenoeg onveranderd gebleven. Hij woont nog steeds in bij zijn ouders en heeft geen vaste relatie. Het merendeel van zijn vrije tijd wordt besteed aan computers. Andere hobby's heeft hij niet. Behalve naar aanleiding van cafébezoek heeft hij geen uitgebreide sociale contacten.

De kwestieuze handelingen schenden het maatschappelijk vertrouwen in de werking van de politie op zeer ernstige en bijzondere wijze. Een strenge bestraffing dringt zich wel degelijk op.

Hoewel [verzoeker] in zijn verweer voor de strafrechter met betrekking tot de diverse raadplegingen in politionele databanken heeft aangegeven 'thans ten volle (te beseffen) dat deze nieuwsgierigheid volledig misplaatst was', erkent hij tevens de politionele databanken 'als het ware' te hebben gebruikt 'als een google-zoekmachine'. Het gegeven dat zulks een algemeen probleem zou vormen binnen de politiediensten vormt geen verschonen, maar is van aard om strenger op te treden en een voorbeeld te stellen.

Het verweer dat [verzoeker] verschillende raadplegingen heeft uitgevoerd en informatie heeft doorgespeeld aan derden 'omdat hij kennissen/vrienden wou helpen en door die gunst hoopte vriendschap/liefde te krijgen' is bezwaarlijk van aard om afbreuk te doen aan de ernst van de tenlasteleggingen. Hetzelfde geldt voor het verweer dat hij als 39-jarige man 'nog steeds bij zijn ouders woont en geen vaste relatie heeft'. Het al dan niet respecteren van de elementaire beroepsverplichtingen van een politieambtenaar kan niet afhankelijk zijn van het zoeken van vriendschap en liefde bij kennissen en vrienden. Voor zover het (deels) kan verklaren waarom [verzoeker] zich schuldig heeft gemaakt aan de weerhouden tenlasteleggingen, kan het in elk geval geen verantwoording zijn waarom hem alsnog een tweede kans zou moeten worden gegund.

Anders dan de laatste strafrechter houdt de hogere tuchtoverheid bovendien rekening met de bijzondere vertrouwenspositie die [verzoeker] als systeembeheerder binnen de politiezone heeft bekleed, een positie die hij ten eerste heeft beschaamd.

Het gegeven dat het standpunt van de hogere tuchtoverheid niet kennelijk onredelijk is blijkt evenzeer uit de strengere beoordeling van de tenlasteleggingen door de eerste strafrechter.

Een politieambtenaar is in de eerste plaats belast met het voorkomen en het opsporen van misdrijven.

Aanvullend en louter ten overvloede kan daar nog het volgende aan worden toegevoegd.

Artikel 6, eerste lid, 8°, Wet 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid vereist dat de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden, noodzakelijk voor een uitvoerende functie, en geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, Wet 10 april 1990 uitmaken. In laatstgenoemde bepaling staat te lezen dat het profiel gekenmerkt wordt door onder meer:

- 1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;
- 2° integriteit.

De betrokkene mag derhalve, ook al heeft hij geen veroordeling opgelopen als bedoeld in artikel 6, eerste lid, 1°, Wet 10 april 1990, geen feiten hebben gepleegd

die uitwijzen dat hij niet over de ingesteldheid en integriteit beschikt die mag worden verwacht van een moreel en professioneel betrouwbaar bewakingsagent.

Het komt de tuchtoverheid voor dat als dergelijke vereisten worden gesteld aan een lid van een private veiligheidsdienst met beperkte bevoegdheden, des te meer streng en consequent moet worden opgetreden ten aanzien van een lid van een openbare veiligheidsdienst. Een lid van een openbare veiligheidsdienst dat zich schuldig heeft gemaakt aan de ten laste gelegde feiten, hoort niet thuis in een openbare veiligheidsdienst.

Schuldinzicht

[Verzoeker] heeft in zijn conclusie voor het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, met betrekking tot de diverse raadplegingen in positionele databanken aangegeven 'thans ten volle (te beseffen) dat deze nieuwsgierigheid volledig misplaatst was'. Hij heeft aldaar ook erkend in te zien dat hij 'als agent een Voorbeeldfunctie te vervullen heeft'.

Het politiecollege of de korpschef hebben echter op geen enkel moment enige spijtbetuiging mogen ontvangen vanwege [verzoeker].

Het gegeven dat [verzoeker] de uiteindelijk in graad van beroep weerhouden tenlasteleggingen niet heeft betwist voor de strafrechter maakt het niet kennelijk onredelijk dat niettemin de tuchtstraf van ontslag van ambtswege wordt overwogen.

Het schuldinzicht van het betrokken personeelslid na de feiten weegt immers niet op tegen de ernst van de feiten.[Verzoeker] heeft in het kader van het maatschappelijk onderzoek van de justitie-assistent zulks minstens impliciet erkend door de uitspraak 'berouw komt na de zonde'.

Het schuldinzicht en het voornemen om zich niet meer schuldig te maken aan gelijkaardige feiten vormen in de voorliggende zaak geen redenen om terug te komen op de definitieve en onherstelbare vertrouwensbreuk.

[Verzoeker] is zich - weliswaar te laat - ten zeerste bewust van de mogelijks zware gevolgen van zijn handelingen. Hij was zich echter evenzeer ten zeerste bewust van het ongeoorloofd karakter van zijn handelen.

Volledigheidshalve wenst de tuchtoverheid daar nog het volgende aan toe te voegen.

Uit het recht van verdediging in tuchtzaken volgt dat de bewijslast op de tuchtoverheid weegt. Het staat het tuchtrechtelijk vervolgte personeelslid vrij zijn verdediging te organiseren zoals hij wil. Een personeelslid kan niet (zwaarder) worden gestraft voor de wijze waarop hij meent zich te moeten verdedigen.

De hogere tuchtoverheid houdt bij de straftoemeting dan ook op geen enkele wijze rekening met tijdens het onderzoek gewijzigde verklaringen van het personeelslid. Het personeelslid is immers gerechtigd te liegen en kan niet worden verplicht zichzelf te beschuldigen.

Verzachtende omstandigheden

De hogere tuchtoverheid ziet geen andere verzachtende omstandigheden die bij de straftoemeting zouden moeten worden betrokken. Zij heeft reeds voldoende clementie getoond door te wachten op een definitieve strafrechtelijke uitspraak en de voorlopige schorsing slechts met een inhouding van salaris van 20% gepaard te laten gaan.

De tijd die is verstreken sinds de periode waarin de weerhouden tenlasteleggingen zich hebben voorgedaan doet geen afbreuk aan het voornemen om over te gaan tot het opleggen van de tuchtstraf van ontslag van ambtswege. [Verzoeker] is de feiten (gedeeltelijk) blijven betwisten, hetgeen overigens tot een andere, minder zware strafrechtelijke beoordeling in graad van beroep heeft geleid dan in eerste aanleg het geval was.

De hogere tuchtoverheid kan bezwaarlijk worden verweten in de voorliggende omstandigheden te kiezen voor de meest rechtszekere handelswijze om de definitieve strafrechtelijke uitspraak af te wachten voor wat betreft het bewijs van de feiten. Het gegeven dat zulks de juiste keuze is gebleken, blijkt uit de (bijkomende) vrijspraak in graad van beroep voor bepaalde tenlasteleggingen en dat in graad van beroep anders dan in eerste aanleg niet wordt aangenomen dat [verzoeker] informatie aan de heer F. E. zou hebben doorgespeeld.

Bovendien moet thans rekening worden gehouden met het moraliteitsonderzoek en het maatschappelijk onderzoek hetgeen in het voordeel is van [verzoeker].

De tijd die is verstreken rechtvaardigt wel dat de tuchtstraf niet wordt uitgesproken met ingang van de datum van de (eerste) voorlopige schorsing, maar op de datum dat de tuchtstraf definitief wordt uitgesproken, onverminderd het verweer van [verzoeker].

Gevolgen van de tuchtstraf

[Verzoeker] (°08 december 1974) is ongehuwd en heeft geen kinderen. Hij heeft altijd ingewoond bij zijn (ondertussen gepensioneerd) ouders. Sinds enige tijd heeft hij de woning van zijn grootmoeder gekocht die hij aan het renoveren is om vervolgens alleen te gaan wonen. Hij heeft geen schulden dan de lening voor de aankoop en renovatie van voormelde woning.

De familiale toestand van het betrokken personeelslid en de sociale gevolgen van de opgelegde tuchtstraf zijn echter geen gegevens die noodzakelijk bij de verantwoording van de tuchtstraf moeten worden betrokken vermits ze geen verband houden met de ernst van de ten laste gelegde feiten en hun weerslag op de dienst. Wel integendeel, de sociale toestand van het betrokken personeelslid vertoont op het eerste gezicht geen causaal verband met de tuchtrechtelijke feiten, waarvan het personeelslid wist of minstens moest weten dat deze zijn betrekking zou kunnen kosten, zodat de tuchtoverheid zich kan beperken tot de appreciatie van de zwaarwichtigheid van de feiten.

De tuchtoverheid herhaalt dat zij reeds voldoende clementie heeft getoond door te wachten op een strafrechtelijke uitspraak in eerste aanleg en de voorlopige schorsing slechts met een inhouding van salaris van 20% gepaard te laten gaan. Een loon van 1.600,00 à 1.700,00 euro dat 'niet onoverkomelijk is' en waarmee hij 'tot nog toe alle kosten kan dragen' volgens het verslag over het maatschappelijk onderzoek.

De mogelijks zwaarwichtige gevolgen van zijn handelingen zijn te laat doorgedrongen.

Uit het feit dat een tuchtstraf ernstige gevolgen heeft voor de betrokkene, kan op zich niet worden afgeleid dat de straf onevenredig is. Het wegvallen van elke bron van inkomsten en de problematiek van het vinden van een nieuwe betrekking zijn ernstige nadelen, maar dit betekent nog niet dat er om deze reden sprake zou zijn van een kennelijke onevenredigheid.

Verantwoording voor de zware tuchtstraf ontslag van ambtswege

De tenlastelegging is volstrekt onverenigbaar met de hoedanigheid van een politieambtenaar van wie een voorbeeldfunctie mag worden verwacht. Zij verantwoordt op zich de definitieve verbreking van het dienstverband.

In zijn arrest nr. 181.466 van 25 maart 2008, in zake Blondeel, heeft de Raad van State, zich steunend op het arrest L. t./België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 9 maart 2006, overwogen dat wanneer, in het geval van een afzetting, aan het betrokken personeelslid niet elk pensioen is ontzegd, maar dat personeelslid zijn dienstjaren bij de overheid in aanmerking kan laten nemen in het algemeen pensioenstelsel van de privésector, waardoor geen afbreuk wordt gedaan aan het wezen van zijn pensioenrechten, er geen schending is van artikel 1 van het

eerste aanvullend protocol bij het EVRM. Om dezelfde reden kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat de afzetting kennelijk onredelijk is door het enkele feit dat zij tot gevolg heeft dat de verzoeker het recht op een overheidspensioen verliest.

De afzetting wordt ondanks de ernst van de tenlastelegging niet opportuun geacht omwille van de leeftijd van het personeelslid, het stadium van zijn professionele loopbaan alsook de financiële en sociale omstandigheden. De afzetting heeft niet enkel het verlies tot gevolg van de hoedanigheid van personeelslid, maar is, voor wat de gevolgen op pensioengebied betreft, de zwaarste tuchtstraf.

De tuchtoverheid houdt op correcte wijze rekening met de persoonlijke gevolgen die de verwijdering uit de dienst voor het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid met zich meebrengen indien zij verwijst naar de wettelijke mogelijkheid om met een ontslag van ambtswege de pensioenrechten van een uit de dienst verwijderd personeelslid te vrijwaren.

Er wordt dan ook voorgesteld om aan het personeelslid het ontslag van ambtswege op te leggen hetgeen het verlies van de hoedanigheid van personeelslid tot gevolg heeft.

De erkenning van de fout kan in de gegeven omstandigheden geen grondslag vormen voor een verzachtende omstandigheid. Het voorgehouden schuldinzicht is evenmin van aard om noodzakelijkerwijs tot een andere beoordeling te komen.

De ten laste gelegde feiten veroorzaken een ernstige en definitieve vertrouwensbreuk. Het is volstrekt onaanvaardbaar dat een politieambtenaar misbruik maakt van zijn (bijzondere) hoedanigheid (als systeembeheerder) om ongeoorloofde raadplegingen van politiebancs uit te voeren en naar aanleiding daarvan zijn beroepsgeheim te schenden.

[Verzoeker] heeft in zijn verweer voor het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, aangegeven er zich (evenzeer) van bewust te zijn dat 'de uitslag van de correctionele procedure ten gronde bepalend zal zijn voor [zijn] verdere toekomst binnen het korps'. Hij heeft de wil uitgedrukt om te blijven werken bij de politie omdat hij van oordeel is nog een rol van betekenis te kunnen spelen voor de maatschappij.

Op 05 februari 2014 heeft de Federale Gerechtelijke Politie het door het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, gevraagde moraliteitsonderzoek opgemaakt. Het moraliteitsonderzoek steunt op bevestigingen van enkele (voormalige) personeelsleden waaronder de korpschef, de ouders van [verzoeker] en een kennis van hem. In het moraliteitsonderzoek komen de volgende elementen aan bod: familie; verstandelijke ontwikkeling en loopbaan; gezondheid; werk en prestaties; verblijfplaats en gezinstoestand; materiële en financiële toestand; karakter - persoonlijkheid - gedrag; vrienden, kennissen. In het moraliteitsonderzoek bevinden zich geen elementen die eraan in de weg zouden staan dat [verzoeker] definitief uit de dienst zou worden verwijderd.

Het gegeven dat onder meer uit het moraliteitsonderzoek blijkt dat er zich (voorheen) geen (grote) problemen stellen in verband met de samenwerking met collega's binnen het korps, dat zijn talenten en competenties inzake informatica worden erkend en geapprecieerd, dat zijn verdiensten bij de verhuis van het informaticapark worden erkend... betekent niet dat er nog een professionele toekomst is weggelegd voor [verzoeker] binnen de lokale politiezone. De talenten en competenties van [verzoeker] bieden des te meer kansen op de hedendaagse private arbeidsmarkt. De weerhouden tenlasteleggingen maken echter dat hij geen aanspraak meer kan maken op een verdere tewerkstelling bij een openbare veiligheidsdienst waarbij het noodzakelijk is om met vertrouwelijke informatie om te gaan.

[...]”.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting door verzoeker

5. Onder het kopje “zittingen en uittreksels d.d. 01/04/2015 en d.d. 22/04/2015 niet rechtsgeldig”, merkt verzoeker op dat zowel het uittreksel uit de notulen van het politiecollege van 1 april 2015 als van 22 april 2015 enkel werden ondertekend door J.G. in zijn hoedanigheid van politiesecretaris en door J. DP. in zijn hoedanigheid van voorzitter van het politiecollege. Hij merkt op dat deze uittreksels niet zijn ondertekend door de burgemeesters van de gemeenten Sint-Lievens-Houtem en Herzele, die nochtans deel uitmaken van het politiecollege en dat zij “ dus blijkbaar niet aanwezig [waren] op de zittingen van het politiecollege.” Hij besluit met de vraag of de beslissing “eenzijdig [werd] genomen ?”

Exceptie obscuri libelli van verwerende partij

6. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel omdat verzoeker nalaat aan te duiden welke rechtsregels zouden zijn geschonden noch de wijze waarop die zouden zijn geschonden.

7. Ter terechtzitting betwist verzoeker op uitgebreide wijze deze exceptie, onder meer aanvoerend dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 30 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet).

Beoordeling van de exceptie

8. Luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, op elk moment de schorsing bevelen van de tenuitvoerlegging van een akte of een reglement, vatbaar voor nietigverklaring krachtens artikel 14, §§ 1 en 3, van de voornoemde wetten, indien de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

Wat de beoordeling van de ernst van de middelen betreft, wordt te dezen rekening gehouden “met de ontwikkelingen vervat in het verzoekschrift tot nietigverklaring” (Cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 28 januari 2014 ‘tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, BS 3 februari 2014, bespreking van artikel 32). De middelen die aldus kunnen worden ingeroepen ter ondersteuning van de voorliggende vordering in kort geding, zijn aldus inzonderheid de middelen die ontwikkeld worden in het beroep tot nietigverklaring of, zoals te dezen, in het enig verzoekschrift. Ter zake vereist artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging

voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State' (hierna: de algemene procedureregeling) dat het verzoekschrift tot nietigverklaring "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" bevat. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of hetrechtsbeginsel wordt aangeduid dat volgens de verzoeker werd geschonden, alsde wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingwerd geschonden.

Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, is minstens vereist datsummier doch duidelijk de beweerde onregelmatigheid van de bestredenbeslissing wordt aangegeven. De vereiste om een middel voldoende duidelijk ennauwkeurig te formuleren strekt er toe het tegensprekelijke karakter van deschriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de verwerende partij tewaarborgen. Het komt overigens niet aan de Raad van State toe om uit eenjuridisch niet-onderbouwde uiteenzetting zelf middelen te construeren dievoldoen aan de vereiste van de algemene procedureregeling, en dit zeker niet in het raam van een *prima-facie* onderzoek dat een kortgedingprocedure kenmerkt.

9. Verzoeker formuleert in het enig verzoekschrift onder het kopje "zittingen en uittreksels d.d. 01/04/2015 en d.d. 22/04/2015 niet rechtsgeldig", een aantal opmerkingen en een gesloten vraag inzake de ondertekening van de (uittreksels) van de aangehaalde notulen van het politiecollege, doch hij formuleert ter zake geen enkele wettigheidskritiek op deze ondertekening. Aldus verzuimt verzoeker enige rechtsregel of rechtsbeginsel aan te duiden dat volgens hem werd geschonden, alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Een mondelingeuiteenzetting en aanvulling ter zake ter terechtzitting vermag hieraan niet te verhelpen.

10. De exceptie van de verwerende partij wordt, althans in deze stand van het geding, in de aangegeven mate bijgevalen.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoeker voert de schending aan van de redelijke termijn. Hij betoogt dat de feiten die door het hof van beroep bewezen werden verklaard en waarvoor hij tuchtrechtelijk is vervolgd, op het ogenblik van de kennisgeving van het inleidend verslag reeds meer dan vier jaar achter hem lagen. Artikel 52, tweede lid, van de tuchtwet mag dan al in een langere periode bij strafvervolgning voorzien, doch de Raad van State heeft in het arrest nr. 197.017 van 19 oktober 2009 inzake Van Haandel - dat verzoeker uitdrukkelijk citeert - duidelijk gesteld dat deze bepaling geen afbreuk doet aan de verplichting de redelijke termijn te respecteren. De tuchtoverheid mag het afdoende kennis nemen van de feiten niet nodeloos uitstellen en zij is verplicht om informatie in te winnen wanneer zij aanwijzingen heeft van mogelijke tuchtfeiten en zij moet ageren zodra zij de nodige gegevens daartoe heeft. De tucht- en strafvervolgning staan los van elkaar en de tuchtoverheid is, behoudens uitdrukkelijke beslissing, niet er toe gehouden een beslissing over de tuchtvordering uit te stellen tot een definitieve strafrechtelijke uitspraak is tussen gekomen. Desgevallend moet de tuchtoverheid zelf onderzoek voeren. Het komt aan de tuchtoverheid toe om, bij toepassing van artikel 56 van de tuchtwet, dit uitdrukkelijk te motiveren en te melden aan het personeelslid zoals is voorgeschreven.

Te dezen zijn volgens verzoeker de volgende feiten van belang ter beoordeling van de redelijke termijn. De beschuldigingen door O.V. leidden tot een onderzoek verricht op 7 augustus 2010. Op 22 november 2010 werd door het Vast Comité van Toezicht van de Politiediensten een eerste reeks vaststellingen op papier gesteld. In december 2010 werd een voorafgaande onderzoeker aangewezen en op 17 januari 2011 werd verzoeker de toegang tot de databanken ontzegd. Na bijkomend onderzoek heeft het politiecollege op 1 juni 2011 beslist tot schorsing

van verzoeker. Deze had, volgens verzoeker, ongetwijfeld te maken met zijn bekentenissen die hij deed bij zijn verhoor van 9 maart 2011. Deze feiten, later gekwalificeerd als de tenlasteleggingen A, E en F werden nooit betwist. Deze feiten dienden aldus aan geen enkele bijkomende onderzoeksdaad te worden onderworpen nu er bekentenissen waren afgelegd. Verzoeker is niet teruggekomen op zijn verklaringen en heeft enkel toelichting gegeven met betrekking tot zijn relatie met derden. Er was, met andere woorden, geen enkele reden om de strafprocedure af te wachten. De tuchtoverheid kon aldus reeds in het voorjaar van 2012 een procedure opstarten nu zij daartoe alle elementen ter appreciatie had. Zij was immers in kennis gesteld door het parket dat het dossier op 23 februari 2012 was afgerond. Zij had als burgerlijke partij zelfs officieel inzage kunnen verkrijgen. Minstens na het vonnis in eerste aanleg had zij de nodige stappen kunnen ondernemen om de tuchtvordering aan te vatten. Bovendien was de tuchtoverheid aanwezig op de terechtzittingen van het hof van beroep en aangezien die openbaar zijn, konden die gegevens ook reeds worden gehanteerd. De tuchtoverheid had verzoeker dan ook reeds kunnen horen of een voorafgaand onderzoek kunnen bevelen inzake de niet-betwiste feiten A, E en F. Bovendien, indien volgens de hogere tuchtoverheid de feiten A, E en F toch voldoende zijn om een ontslag van ambtswege op te leggen, diende de tuchtoverheid niet te wachten op het oordeel van de rechter met betrekking tot de andere tenlasteleggingen. Indien die ook zouden bewezen zijn, zou een zwaardere straf niet opportuun zijn geweest. Voorts blijkt de afwachtende houding van de tuchtoverheid eens te meer uit de briefwisseling die zij overlegt.

Verzoeker betoogt ook dat het niet correct is te stellen dat hem uitdrukkelijk is meegedeeld dat er toepassing werd gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Er werd op 17 januari 2011 enkel melding gemaakt van een voorlopige maatregel “gedurende het onderzoek” en dit was reeds in het voorjaar van 2012 afgerond.

Verzoeker besluit dat de tuchtoverheid niets onderneemt, niet na afloop van het onderzoek, niet na kennisneming van het feit dat de

tenlasteleggingen A, E en F niet worden betwist, niet na het vonnis van de correctionele rechtbank en zelfs niet in de eerste vier maanden na het eindarrest van het hof van beroep. Pas vijf maanden na het eindarrest werd de tuchtprocedure opgestart, wat onverenigbaar is met de actieve rol die de tuchtoverheid op zich moet nemen. Evenmin ligt het bewijs voor dat uitdrukkelijk melding is gemaakt van de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Dit brengt met zich mee dat de tuchtoverheid zich niet kan beroepen op deze bepaling. De zaak is bijgevolg verjaard, minstens is de redelijke termijn overschreden.

Beoordeling

De ontvankelijkheid van het middel

12. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat het aangevoerde middel ernstig zou zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

De ernst van het middel

De schending van de redelijke termijn

13. Beginselen van behoorlijk bestuur prevaleren niet op duidelijke wetsbepalingen. Staat bij de beoordeling van de verplichting van het bestuur om in tuchtzaken binnen een redelijke termijn na de kennisneming van de feiten tot een eindbeslissing te komen, de wijze waarop de tuchtprocedure is afgehandeld centraal, dan mag daarbij niet worden voorbijgegaan aan de wettelijke regeling, zoals die in politietuchtzaken is vervat in de tuchtwet.

Te dezen bepaalt artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet het volgende:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht de tuchtoverheid om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond

van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen moet derhalve worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt wanneer de tuchtoverheid op basis van een eigen onderzoek er niet in slaagt om alle gegevens die van wezenlijk belang kunnen zijn voor het tuchtrechtelijk optreden te achterhalen. Een en ander heeft tot gevolg dat de Raad van State, wanneer een verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, desgevraagd nagaat of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Bij ontstentenis van dat bewijs zal worden vastgesteld dat de tuchtvordering niet tijdig ingesteld is.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de (hogere) tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de politieambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

14. Uit wat voorafgaat volgt dat de beoordeling van het beginsel van de redelijke termijn zich lijkt aan te dienen indien de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet vervuld zijn - en de tuchtoverheid dus niet over voldoende gegevens beschikt om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen - en de tuchtoverheid derhalve de gerechtelijke eindbeslissing afwacht om de tuchtvordering in te stellen. Beschikt de overheid daarentegen over voldoende gegevens om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen, dan vergt dit geen beoordeling van de vraag of door dit afwachten er een schending is van het beginsel van de redelijke termijn, maar wel van de vraag of de tuchtvordering alsnog tijdig is ingesteld.

15. Niet wordt betwist dat de tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten. Zij maakte aldus toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Verzoeker van zijn kant, plaatst zich op het standpunt dat er geen reden was om de strafrechtelijke procedure af te wachten en dat de tuchtoverheid niets onderneemt, niet na afloop van het onderzoek, niet na kennisneming van het feit dat de tenlasteleggingen A, E en F niet worden betwist, niet na het vonnis van de correctionele rechtbank en zelfs niet in de eerste vier maanden na het eindarrest van het hof van beroep te Gent op 23 april 2014.

Het centrale argument dat verzoeker ter beoordeling van de redelijke termijn aanvoert, is dat hij bepaalde hem strafrechtelijk ten laste gelegde feiten, later voor het vonnisgerecht strafrechtelijk gekwalificeerd als de tenlasteleggingen A, E en F (zie *supra*, punt 3.8.), nooit heeft betwist en dus niet het voorwerp dienden uit te maken van enige bijkomende onderzoeksdaad.

Op het eerste gezicht overtuigt dit argument niet in het licht van de stukken van het dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat een opsporingsonderzoek liep lastens verzoeker. Ter zake blijkt *prima facie* dat de meest concrete informatie inzake de feiten die aan verzoeker ten laste zijn gelegd en waarover de tuchtoverheid beschikte, is opgenomen in de hiervoor aangehaalde

brief van de procureur des Konings van 17 mei 2011 (zie *supra*, punt 3.5.). Luidens deze brief liep er lastens verzoeker een opsporingsonderzoek inzake schending van het beroepsgeheim en waren er volgens de procureur des Konings “aanwijzingen dat [verzoeker] zich schuldig maakte aan interne hacking (artikel 550*bis*, § 2 Sw.), schending van het beroepsgeheim (artikel 458 en 458*bis* Sw.) en schending van de door de grondwet gewaarborgde rechten (art. 151 Sw.). Verzoeker voert aan dat hij reeds vroeg bekentenissen aflegde over de feiten die de strafrechtelijke tenlasteleggingen A, E en F betreffen en die het hof van beroep bewezen heeft verklaard. In deze stand van het geding maakt hij evenwel met dit enkele feit niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid - in het licht van de verschillende feiten zoals die zijn uiteengezet in de voormelde brief van 17 mei 2011 - de perken van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan, door te wachten op de kennisgeving door de gerechtelijke overheid van de gerechtelijke eindbeslissing over het geheel van de feiten die aan verzoeker strafrechtelijk ten laste zijn gelegd. In deze stand van het geding toont het enkele gegeven dat verzoeker bepaalde tenlasteleggingen heeft bekend, immers op zich niet aan dat de onderscheiden feiten waarvoor verzoeker werd vervolgd op grond van het daaraan gekoppelde strafonderzoek, niet dermate onlosmakelijk met elkaar verbonden waren dat de hogere tuchtoverheid - zonder hierbij de perken van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten te gaan -, niet vermocht te wachten op de kennisgeving door de gerechtelijke overheid van de gerechtelijke eindbeslissing over het geheel van de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd vervolgd.

16. Ook verzoekers argument dat de tuchtoverheid door de procureur des Konings in kennis werd gesteld dat het dossier op 23 februari 2012 was afgerond, toont evenmin aan dat de tuchtoverheid op grond van deze enkele mededeling over voldoende inlichtingen beschikte om voor de feiten waarvoor verzoeker vervolgd werd, de tuchtvordering in te stellen. Hetzelfde geldt wat de mededeling door de procureur des Konings betreft van het tussengekomen veroordelend vonnis van de correctionele rechtbank, nu uit de hiervoor aangehaalde feiten blijkt (zie *supra*, punt 3.8.) dat deze kennisgeving vergezeld ging met de mededeling dat tegen dit vonnis hoger beroep was aangetekend.

17. Voorts lijkt de verplichting van de (hogere) tuchtoverheid om de zaak zelf ter hand te nemen en een onderzoek te voeren op grond van de gegevens die haar worden bezorgd en op grond van het onderzoek dat het zelf kan voeren, niet zo ver te gaan dat dit zou inhouden dat zij zich in een strafgeding burgerlijke partij moet stellen om kennis te kunnen nemen van het strafdossier. Evenmin houdt het gegeven in dat de terechtzittingen van het hof van beroep openbaar zijn en dat de (hogere) tuchtoverheid aldaar aanwezig was, zij hierdoor over voldoende inlichtingen beschikte om voor de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk vervolgd werd, de tuchtvordering in te stellen. Voorts is de bemerking dat indien de andere tenlasteleggingen ook bewezen zouden zijn in hoger beroep, een zwaardere straf niet opportuun zou zijn geweest, een loutere opportuniteitsbeoordeling die betrekking heeft op de strafmaat, maar die niet relevant lijkt voor de beoordeling van de redelijketermijnvereiste. In de mate dat verzoeker lijkt aan te voeren dat de (hogere) tuchtoverheid een “afwachtende houding” heeft aangenomen die zou blijken uit de overgelegde briefwisseling, blijkt uit deze briefwisseling evenwel dat zij op regelmatige tijdstippen bij de gerechtelijke overheden heeft geïnformeerd naar de stand van zaken, zodat op dat punt er geen sprake lijkt te zijn van een “afwachtende houding”.

18. In de mate dat, tot slot, verzoeker aanvoert dat de (hogere) tuchtoverheid “zelfs niet in de eerste vier maanden na het eindarrest van het hof van beroep te Gent dd. 23 april 2014” iets heeft ondernomen, aldus verzoeker in de waan gelaten dat hij na de strafuitspraak weldra de draad weer kon oppikken, en dat zij dan de vijfde maand na het eindarrest de tuchtvordering opstart, stelt de Raad van State vast dat op het eerste gezicht de betekening van het inleidend verslagbinnen de wettelijke termijn van zes maanden valt die conform artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, begon te lopen met de kennisneming van de gerechtelijke eindbeslissing. De tuchtwet legt dus zelf een termijn op ter bescherming van de rechten van het betrokken personeelslid. Deze wettelijke regeling primeert op de verplichtingen die de tuchtoverheid moet nakomen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur. Er is, zeker nu de wettelijke regeling een korte vervaltermijn instelt die het bestuur niet toelaat te dralen, geen

reden om te onderzoeken of de verwerende partij binnen de wettelijke termijn waarover zij beschikte en die zij naleefde, voldoende diligent gehandeld heeft en de redelijke termijn heeft overschreden.

De melding dat toepassing is gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet

19. Inzake verzoekers kritiek dat het niet correct is te stellen dat hem uitdrukkelijk is meegedeeld dat er toepassing werd gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, merkt de Raad van State op dat de - hiervoor wettig bevonden - opschorting van de verjaringstermijn in geval van een opsporingsonderzoek of een strafvervolging uit de tuchtwet zelf volgt zonder dat daarover een beslissing moet worden genomen door de (hogere) tuchtoverheid. Voor de toepassing en werking van dit beginsel is aldus geen mededeling vereist. Of er al danniet een (correcte) mededeling omtrent de opschorting van de procedure gebeurd is en van wie deze mededeling uitgaat, heeft dan ook geen invloed op de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Verzoeker heeft aldus geen belang bij deze kritiek.

20. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In het middel voert verzoeker de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel.

Verzoeker zet ter adstructie ervan uiteen dat, net zoals in het strafdossier zeer fragmentarisch met bewijsmateriaal werd omgesprongen, ook in de tuchtprocedure niet gekeken wordt naar “*the bigger picture*”. Bij de omschrijving van de feiten die volgens verzoeker een neutrale weergave zou moeten zijn, worden hele bladzijden uit het onderzoek van het Comité P

overgenomen. De inhoud ervan is niet die “waarin onschuldige sms’en in een slechte context worden geplaatst of de opzoekingen uit loutere nieuwsgierigheid in vraag worden gesteld.” Verzoeker heeft nooit georganiseerd informatie gelect. Net zoals het openbaar ministerie en de onderzoekers in het strafdossier deden, probeert ook de tuchtoverheid een gekleurde weergave van de feiten te geven. Besluiten uit het strafonderzoek en rechterlijke uitspraken worden met hele pagina’s overgenomen, doch het maatschappelijk verslag en het moraliteitsonderzoek die volgens verzoeker zeer correcte positieve benaderingen zijn van verzoeker en de context waarbinnen de feiten werden gepleegd, worden afgedaan als onbeduidendheid. De blijk van vooringenomenheid in de bestreden beslissing is bijzonder groot en komt ook reeds in het inleidend verslag zeer duidelijk naar voor. Volgens verzoeker is de rol van de korpschef hierbij waarschijnlijk een belangrijke factor en vormt dit volgens hem “de rode draad door de gehele procedure”. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat dit tot een zeer eenzijdige benadering van de feiten leidt. Tot slot voert hij aan dat hij zich tevens niet van de indruk kan ontdoen dat de tuchtoverheid werkt met twee maten en gewichten. Hij verwijst daartoe naar de toestand van een collega van hem die zich enkele jaren geleden eveneens schuldig maakte aan ongeoorloofde raadpleging van politionele databanken en de schending van het beroepsgeheim, zijnde dezelfde strafrechtelijke kwalificaties als die bij verzoeker, wat de tuchtoverheid ook erkent. Niettemin waren de gevolgen ervan voor deze politieambtenaar compleet verschillend dan die voor verzoeker: deze politieambtenaar onderging nooit één dag schorsing en hij diende enkel een mailbericht te sturen aan alle leden van het korps waarin hij zich verontschuldigde voor deze feiten. De discrepantie tussen beide zaken is enorm en toont nog meer de vooringenomenheid aan van de tuchtoverheid. Het verweer ter zake dat deze andere politieambtenaar zich op het einde van zijn loopbaan bevond en tevens een gezondheidsproblematiek had, rechtvaardigt volgens verzoeker niet het feit dat die veel milder werd gestraft.

Beoordeling

De ontvankelijkheid van het middel

22. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat het aangevoerde middel ernstig zou zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

De ernst van het middel

23. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

Verzoeker beroept zich op de subjectieve partijdigheid van de hogere tuchtoverheid.

Subjectieve partijdigheid wordt evenwel niet vermoed en mag slechts wordenaangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen.

24. In deze stand van het geding levert verzoeker dit bewijs niet.

Het enkele feit dat in het inleidend verslag en in de bestreden beslissing de feiten die betrekking hebben op strafrechtelijke tenlasteleggingen die uiteindelijk niet werden bewezen verklaard, omstandig zijn omschreven, is *prima facie* niet van die aard dat daardoor tot enige partijdigheid of vooringenomenheid

in hoofde van de hogere tuchtoverheid moet worden besloten. Deze feiten worden er niet als tuchtvergriep gekwalificeerd en evenmin blijkt - en dat wordt ook niet aangevoerd, minstens niet met concrete aanwijzingen aannemelijk gemaakt - dat deze feiten werden betrokken bij de strafmaat en de motivering ervan. Het enkel vermelden van deze feiten is te dezen aldus geen afdoende concrete aanwijzing die de partijdigheid in hoofde van de hogere tuchtoverheid aantoont: op zich kan een tuchtoverheid niet worden verweten een zo volledig mogelijk beeld te geven van de zaak. Voorts blijkt de hogere tuchtoverheid het maatschappelijk verslag en het moraliteitsonderzoek in haar besluitvorming te hebben betrokken. Dat zij daaraan niet de (positieve) gevolgen koppelt die verzoeker zou wensen, toont op zich niet aan dat de hogere tuchtoverheid vooringenomen zou zijn. Het enkel feit dat de tuchtoverheid het standpunt van verzoeker niet volgt, is immers geen blijk van vooringenomenheid.

In zoverre verzoeker wijst op de - door hem aangevoerde vooringenomen - rol van de korpschef, stelt de Raad van State op het eerste gezicht vast dat verzoeker diens persoonlijke of subjectieve partijdigheid aanvoert in de vorm van een individuele overtuiging, doch geen concrete overtuigende elementen aanbrengt waaruit blijkt dat deze politieambtenaar vooringenomen of partijdig is geweest ten nadele van de verzoeker. Een louter subjectieve indruk van partijdigheid volstaat niet. Die indruk moet objectief kunnen worden gerechtvaardigd, rekening houdend met de concrete elementen van de zaak. Het loutere gegeven dat de korpschef in verschillende fasen van de tucht- en schorsingsprocedure is tussengekomen, kan alvast niet tot dit besluit leiden. Daartoe zou verzoeker bijkomende en specifieke objectieve gegevens moeten aanbrengen over de concrete aard of impact van de rol van de korpschef in kwestie die het vermoeden keren dat die zijn leidend mandaat op een integere en deskundige manier vervult. Verzoeker komt niet eens tot een begin van zulk een bewijsvoering. Verzoeker gaat overigens voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing is genomen door de hogere tuchtoverheid en dat het dus niet de korpschef is, maar de eerstgenoemde die autonoom tot de tuchtstraf is gekomen. Uit niets blijkt dat de korpschef de hogere tuchtoverheid heeft kunnen beïnvloeden.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, kan deze beïnvloeding niet zonder meer worden afgeleid uit het feit dat de korpschef de vergaderingen van het politiecollege bijwoont en voorbereidt en is opgetreden in de loop van de aan de bestreden beslissing voorafgaande tucht- en schorsingsprocedure.

Het argument tot slot dat verzoeker “zich tevens niet van de indruk [kan] ontdoen dat de tuchtoverheid werkt met twee maten en gewichten”, is evenmin van die aard dat aldus moet worden besloten tot enige partijdigheid of vooringenomenheid in hoofde van de hogere tuchtoverheid. Uit het enkele feit dat de hogere tuchtoverheid tegenover een bepaald personeelslid een mildere houding zou hebben aangenomen, kan niet zonder meer de partijdigheid van de hogere tuchtoverheid worden afgeleid: in het tuchtrecht bestaat immers geen tarifiering van tuchtvergrijpen zodat op het eerste gezicht - bij gebreke aan andere concrete aanwijzingen - het opleggen van een zwaardere straf op zich niet doet blijken dat de hogere tuchtoverheid vooringenomen of partijdig is geweest ten nadele van verzoeker. Vastgesteld moet bovendien worden dat te dezen de verwerende partij overigens niet wordt tegengesproken in haar argumentatie die door verzoeker was gekend, dat ook aan die persoon een zware tuchtstraf werd opgelegd en dat verzoeker in zijn kritiek niet overtuigend aannemelijk maakt dat zijn zaak op voldoende wijze vergelijkbaar is met die andere zaak.

25. Het derde middel is niet ernstig.

D. Vijfde middel

Vooraf

26. Het past om eerst het vijfde middel te beoordelen, om dan pas de in het vierde middel aan bod komende redelijkheid van de bestreden beslissing te beoordelen. De vraag of het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel is geschonden, is immers pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en op deugdelijke motieven

steunt, hetgeen verzoeker nu net betwist met de door hem in het vijfde middel aangevoerde “motiveringsplicht”.

Uiteenzetting van het middel

27. In het kopje van het middel voert verzoeker de schending aan van de “motiveringsplicht”. Hij doet gelden dat de tuchtoverheid tekort komt in haar (verstrengde) materiële motiveringsplicht. Hij zet uiteen dat de tuchtoverheid de tuchtmaatregel telkens opnieuw verantwoordt op basis van de onherstelbare vertrouwensbreuk die er volgens haar is, de vertrouwenspositie die verzoeker bekleedde en de ernst van de feiten. Elk ander element dat verzoeker aanvoert, wordt door de tuchtoverheid niet in aanmerking genomen en verworpen zonder verdere grondige motivering.

Een eerste kritiek is dat de hogere tuchtoverheid niet aangeeft waarom alleen een van de zwaarste tuchtstraffen aan de orde is. De tuchtoverheid stelt dat zij de kans op recidive wenst te vermijden, maar uit zowel het vonnis in eerste aanleg als uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaande wordt voorgesteld. In de bestreden beslissing wordt niet “gestaafd” waarom de tuchtoverheid de kans op recidive wel hoog inschat.

Een tweede kritiek heeft betrekking op de “zogezegde onherstelbare vertrouwensbreuk” die wordt aangehaald. Volgens verzoeker kan deze erg in vraag worden gesteld nu verzoeker nooit ten nadele van zijn oversten heeft gehandeld, er op de uitoefening van zijn job niets was aan te merken en deze breuk evenmin blijkt uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsonderzoek die werden uitgevoerd in opdracht van het hof van beroep. De tenlastegelegde feiten hebben betrekking op de privacy van derden, niet op de interne werking van zijn werkgever. De bestreden beslissing motiveert waarom er geen afzetting wordt overwogen, maar dit verantwoordt nog steeds niet waarom er geen lichtere straf in overweging werd genomen.

In een derde kritiek voert verzoeker aan dat de hogere tuchtoverheid niet op grondige wijze motiveert waarom zij afwijkt van het advies van de Tuchtraad. Volgens verzoeker is het met de gegeven motivering - die zij bespreekt in het middel -, “duidelijk dat de summiere argumentatie ter afwijking van het advies van de Tuchtraad *in casu* niet kan volstaan.” Volgens hem antwoordt de verwerende partij niet op de argumentatie die de Tuchtraad heeft aangebracht. Er wordt niet ingegaan op zijn persoonlijkheid, het kennelijk besef van de ernst van de feiten, het feit dat de feiten reeds jaren achter hem liggen enzovoort. Deze elementen waren nochtans belangrijk bij het nemen van de “beslissing” door de Tuchtraad.

In wat als een laatste kritiek kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat de hogere tuchtoverheid niet alleen de redelijkheid maar ook het doel van de tuchtmaatregel voorbij gaat. Volgens hem is de bestraffing naar de maatschappij reeds geschied door het tussengekomen arrest van het hof van beroep van 23 april 2014.

Beoordeling

Vooraf

28. Verzoeker omschrijft in het kopje van zijn uiteenzetting het middel als de schending van de “motiveringsplicht”, zonder te verduidelijken of hij de schending van de formele- dan wel de materiële motiveringsplicht bedoelt, dan wel beiden. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partij dit middel heeft begrepen, wordt in deze stand van het geding aangenomen dat verzoeker zowel de schending van de formelemotiveringsplicht als de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Het middel wordt dan ook vanuit beide oogpunten onderzocht in functie van de argumenten die verzoeker ter zake aanhaalt in het middel.

Schending van de materiële motiveringsplicht

29. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

30. Uit het middel blijkt dat verzoeker in wezen kritiek uit op de motieven van de strafmaat. Het middel afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, wordt in deze stand van het geding vanuit dit oogpunt onderzocht.

Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen of een bepaalde handeling of gedraging moet worden gesanctioneerd en met welke tuchtsanctie.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling van de strafmaat in de plaats te stellen van die van de bevoegde tuchtoverheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, op grond van juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

31. Verzoeker betwist in essentie dat de motieven de strafmaat van het ontslag van ambtswege niet verantwoorden. Ter weerlegging verwijst hij naar de volgende argumenten, met name dat uit zowel het vonnis in eerste aanleg als uit

het arrest van het hof van beroep blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaande wordt voorgesteld en dat het argument betrokken op de vertrouwensbreuk niet ernstig is omdat verzoeker nooit ten nadele van zijn oversten heeft gehandeld, er op de uitoefening van zijn functie niets was aan te merken en deze breuk evenmin blijkt uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsonderzoek die werden uitgevoerd in opdracht van het hof van beroep.

32. Uit de hiervoor (zie *supra*, punt 3.14.) weergegeven formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker ten laste wordt gelegd, “een strafrechtelijke veroordeling te hebben opgelopen wegens schending van het beroepsgeheim en het uitvoeren van herhaaldelijke ongeoorloofde raadplegingen in politionele databanken, in de periode van 24 oktober 2008 tot en met 07 augustus 2010 zoals voor bewezen gehouden in het arrest van het hof van beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014.” De hogere tuchtoverheid kwalificeert de schending van het beroepsgeheim als een ernstig tuchtvergriep en “hetzelfde kan worden gezegd over de herhaalde ongeoorloofde raadplegingen van de politionele databanken”. De overwegingen die de strafmaat verantwoorden zijn hiervoor weergegeven (zie *supra*, punt 3.14.). In essentie zijn dit de “gestrengheid ten aanzien van politieambtenaren” en “wegens de weerslag op de dienst” en de “ernst van de feiten/strafrechtelijke veroordeling”.

Wat de kritiek betreft dat zowel uit het vonnis in eerste aanleg als uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaande worden voorgesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij daar tegenover stelt dat zij “het risico op recidive helemaal niet [wenst] te nemen. Het gebruiken van de politionele databanken als google-zoekmachine is dermate ernstig dat een dergelijke afweging bezwaarlijk als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd.” Voorts is, meer algemeen, inzake het standpunt van de strafrechter, in de bestreden beslissing uiteengezet dat “de zienswijze van de strafrechter [...] een (strengere) zienswijze van de tuchtoverheid niet in de weg [staat]. De sociale reclassering van [verzoeker] hoeft

zich niet te realiseren binnen de lokale veiligheidsdiensten” en dit op grond van de volgende overwegingen:

“De weerhouden strafrechtelijke tenlasteleggingen raken de essentie van hetgeen van een politieambtenaar mag worden verwacht: discretie en het respect voor andermans rechten en vrijheden. Het mag hierbij nogmaals worden benadrukt dat [verzoeker] heeft erkend dat hij de politionele databanken ‘als het ware’ heeft gebruikt ‘als een google-zoekmachine’. Het getuigt van een volstrekte normvervaging. De kennis, talenten en vaardigheden van [verzoeker] op het vlak van informatica bieden hem alle kansen op sociale reclassering. De hogere tuchtoverheid meent echter dat het geheel niet opportuun is om zijn kennis, talenten en vaardigheden nog verder in te zetten in een delicate werkomgeving waarin steeds met de grootste zorg met vertrouwelijke informatie wordt omgegaan. Het kan de hogere tuchtoverheid niet worden verweten dat zij geen enkel risico wenst te nemen opdat de weerhouden tenlasteleggingen zich zouden kunnen herhalen. Dit geldt des te meer wanneer [verzoeker] heeft laten blijken het terreinwerk als politiemann niet te missen. Nu blijkt dat de interesses van de betrokkene vooral op het vlak van informatica zijn te situeren kan zulks ook worden gerealiseerd in een andere professionele omgeving dan deze van de politiediensten. Een operationele inzet van [verzoeker] is overigens evenmin aangewezen gezien hij dan als politieambtenaar in contact komt met het publiek en de bevolking, een publiek en bevolking dat weinig vertrouwen zal kunnen stellen in zijn integer functioneren en respect voor het beroepsgeheim.

De hogere tuchtoverheid kan de milde zienswijze van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, dan ook niet bijtreden.”

Door aldus voor de als ernstig gekwalificeerde tuchtfeiten op dit punt zich niet aan te sluiten bij de zienswijze van de strafrechter, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake de keuze van de strafmaat, niet te buiten gegaan. De enkele, niet nader uitgewerkte kritiek dat uit de strafrechtelijke uitspraken blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaand is voorgesteld, geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de hogere tuchtoverheid, maar verzoeker maakt met deze enkele verwijzing naar het standpunt van de strafrechter niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid, in verband met haar beoordeling van het recidivegevaar dat zij “het risico op recidive helemaal niet [wenst] te nemen”, tot een conclusie is gekomen waaruit schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

Wat de kritiek betreft dat de vertrouwensbreuk niet ernstig is - omdat verzoeker nooit ten nadele van zijn oversten heeft gehandeld, er op de uitoefening van zijn functie niets was aan te merken en deze breuk evenmin blijkt uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsonderzoek die werden uitgevoerd in opdracht van het hof van beroep - haalt de bestreden beslissing onder meer aan de gestrengheid ten aanzien van politieambtenaren en het laakbaar karakter van de gepleegde tuchtvergripen die “een politieambtenaar onwaardig” zijn, alsook - onder het kopje “gestrengheid wegens de weerslag op de dienst” - het volgende:

“In het arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014 wordt de weerslag van de weerhouden tenlasteleggingen op de dienst volkomen genegeerd. Het Hof van Beroep kijkt bij de straftoemeting enkel naar de persoon van [verzoeker]. De hogere tuchtoverheid kan begrijpen dat het belang van de dienst geen aspect is waarmee de strafrechter moet rekening houden in het kader van de (maatschappelijke) reclasseringskansen van [verzoeker]. Het belang van de dienst is echter een element dat van wezenlijk belang is in het kader van de straftoemeting in het kader van een tuchtprocedure.

De weerhouden feiten verbreken wel degelijk zowel de interne vertrouwensrelatie ten aanzien van [verzoeker] als de externe vertrouwensrelatie naar het publiek. Het is volstrekt onaanvaardbaar dat [verzoeker] ongeoorloofde raadplegingen uitvoert, zelfs op het ogenblik dat hij in verlof is, zowel op verzoek van derden als vanuit eigen nieuwsgierigheid en naar aanleiding daarvan zijn beroepsgeheim schendt.”

Voorts wijst zij er op dat de “staat van dienst van het personeelslid [...] aldus geen afbreuk [doet] aan de ernst van de feiten en de voorgestelde aangepaste strafmaat. Dit geldt des te meer gezien de weerhouden feiten dateren van na de laatste evaluatie.” Voorts blijkt dat de hogere tuchtoverheid uitdrukkelijk de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag heeft betrokken in haar beoordeling, doch oordeelt dat er geen (dwingende) elementen uit blijken die verhinderen dat verzoeker definitief uit de dienst wordt verwijderd.

33. Verzoeker is een politieambtenaar en heeft aldus een voorbeeldfunctie. Dit betekent dat kan worden aangenomen dat de tuchtoverheid principieel een strenge houding aanneemt ten aanzien van ernstige tuchtvergripen,

zoals de voorliggende die bestaan uit de schending van het beroepsgeheim en het uitvoeren van herhaaldelijke ongeoorloofde raadplegingen in politionele databanken en waarvoor verzoeker strafrechtelijk is veroordeeld. Voorts blijkt dat verzoeker als lokale beheerder van de informatica ter zake een vertrouwenspositie bekleedde. Door aldus *in concreto* te oordelen dat deze gepleegde en niet-betwistbare feiten ten aanzien van verzoeker zowel de interne als de externe vertrouwensrelatie verbreken, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake de keuze van de strafmaat niet te buiten gegaan. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de hogere tuchtoverheid, maar hij maakt op het eerste gezicht met deze niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid in verband met de beoordeling van het verbreken van de vertrouwensband tot een conclusie is gekomen waaruit schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

Tot slot belet de omstandigheid dat “de bestraffing naar de maatschappij toe [...] immers reeds [is] geschied bij arrest dd. 23/04/2014”, niet het opleggen van de bestreden tuchtstraf, zonder dat hierdoor aan het disciplinair doel ervan wordt voorbij gegaan.

Schending van de formelemotiveringsplicht

34. Zoals reeds is aangehaald, stelt de Raad van State vast dat doorheen het middel verzoeker ook een aantal argumenten aanvoert die op het eerste gezicht de schending van de formelemotiveringsplicht betreffen. Deze worden dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

35. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

36. Verzoeker kon als bestemming van de bestreden beslissing, onmiddellijk kennis nemen van de motieven die de beslissing verantwoorden door de vermelding ervan in de bestreden beslissing zelf. Hieruit blijkt op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de verwerende partij, de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege werd opgelegd. Dit volstaat *prima facie* in het licht van de formelemotiveringsplicht. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten uitdrukkelijk te motiveren waarom de tuchtoverheid, anders dan de strafrechter, de kans op recidive hoog inschat te meer dan zij, zoals hiervoor is vastgesteld, zich niet uitspreekt over de kans op recidive, maar wel dat zij deze kans - waarvan overigens ook de strafrechter niet heeft gesteld dat die volkomen is uitgesloten - niet wenst te nemen.

In de mate dat verzoeker de formele motivering van de tuchtstraf bekritiseert in zoverre zij volgens hem enkel verantwoordt waarom niet de zwaarste tuchtstraf wordt opgelegd en waarom geen lichtere dan de opgelegde straf werd overwogen, volstaat in deze stand van het geding de vaststelling dat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover gaat dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten uitdrukkelijk te motiveren waarom geen andere (zwaardere of lichtere) straf wordt opgelegd. Een positieve formele motivering volstaat, hetgeen inhoudt dat verzoeker in de hem aanbelangende tuchtbeslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan een bepaalde tuchtstraf werd opgelegd.

In zoverre verzoeker de formele motivering van de tuchtstraf bekritiseert omdat zij niet op grondige wijze motiveert waarom zij afwijkt van het advies van de Tuchtraad, volstaat in deze stand van het geding de vaststelling dat artikel 54, eerste lid, van de tuchtwet weliswaar oplegt dat, wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies van de Tuchtraad, zij dan de redenen hiertoe moet aangeven en die, samen met de voorgenoemde straf, ter kennis moet brengen van de betrokkene, doch deze bijzondere formelemotiveringsplicht geldt niet wat de formele motivering van de bestreden beslissing zelf betreft. Ten aanzien van de bestreden beslissing geldt derhalve op het eerste gezicht de hiervoor aangehaalde wet van 29 juli 1991 die een dergelijke verplichting niet inhoudt. Overigens geeft verzoeker in het middel zelf aan dat de hogere tuchtoverheid motiveert dat de Tuchtraad geen rekening hield met de gestrengheid ten aanzien van politieambtenaren en met de weerslag op de dienst en dat de hogere tuchtoverheid haar standpunt heeft uitgedrukt over de mening van de Tuchtraad als zou de hogere tuchtoverheid er niet in zijn geslaagd abstractie te maken van de heisa en publiciteit rond de zaak. Ook het gegeven dat verzoeker kritiek uit op het motief dat verzoeker geen schuldinzicht zou hebben vertoond ten aanzien van het politiecollege of de korpschef, toont aan dat hij dit motief kent. De enkele omstandigheid derhalve dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering en deze bekritiseert, maakt die daarom niet onwettig.

37. Het vijfde middel is niet ernstig.

E. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

38. Onder het kopje “proportionaliteit/evenredigheid” voert verzoeker aan dat, rekening houdend met alle beschikbare informatie, de tuchtstraf niet opweegt tegen de tenlastegelegde feiten. Hij vat vooreerst de feiten nog eens samen en duidt die. Vervolgens voert hij aan dat de tuchtoverheid alle omstandigheden van het dossier in acht moet nemen, zowel de verzwarende als de

verzachtende omstandigheden. Het is volgens hem duidelijk dat, ondanks zijn herhaalde vraag, de tuchtoverheid geen rekening hield met de talrijke verzachtende omstandigheden die hij vervolgens opsomt: zijn blanco tuchtverleden, zijn vele spijtbetuigingen, de vele positieve evaluaties en het feit dat hij een goede werkkraft is waarop de tuchtoverheid altijd kon rekenen, de positieve commentaren van zijn collega's en het gebrek aan recidivegevaar. Deze omstandigheden werden tevens vastgesteld door het hof van beroep en de Tuchtraad, hetgeen hij duidt aan de hand van citaten uit het arrest van het hof van beroep en uit het advies van de Tuchtraad. Ondanks dit legt de tuchtoverheid de verzachtende omstandigheden één voor één naast zich neer. Volgens verzoeker heeft de tuchtoverheid in feite op geen enkel ogenblik ernstig rekening gehouden met de vele verzachtende omstandigheden die hij daartoe overloopt. Hij besluit dat “het duidelijk [is] dat de tuchtoverheid de verzachtende omstandigheden op geen enkel moment grondig in aanmerking heeft genomen, daar zij elk element meteen afschiet omdat dit ‘geen afbreuk zou doen aan de ernst van de feiten’ en ‘de onherstelbare vertrouwensbreuk niet zou rechtvaardigen’”. Voorts stelt hij dat de hogere tuchtoverheid het arrest van het hof van beroep citeert maar er inhoudelijk geen enkel gevolg aan verbindt. Ook de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag worden niet in rekening gebracht. Nochtans zijn dit zeer belangrijke documenten en zijn ze zeer grondig opgesteld. Voorts zet hij uiteen dat, hoewel de hogere tuchtoverheid zelf erkent dat zij bij haar beoordeling rekening moet houden met de concrete omstandigheden van de zaak, het duidelijk is dat zij dit geenszins in rekening heeft gebracht. Zij stelt immers zelf dat de familiale toestand van verzoeker en de sociale gevolgen van de opgelegde tuchtstraf geen gegevens zijn die noodzakelijk bij de verantwoording van de tuchtstraf moeten worden betrokken, zodat zij zich kan beperken tot de appreciatie van de zwaarwichtigheid van de feiten. De hogere tuchtoverheid geeft zo zelf aan de concrete verzachtende omstandigheden niet in rekening te hebben gebracht. Voorts blijkt duidelijk dat de tuchtoverheid haar strenge zienswijze grotendeels baseert op feiten waarvoor verzoeker werd vervolgd, maar die uiteindelijk niet bewezen werden verklaard. Dit heeft ook de Tuchtraad terecht opgemerkt, waar die stelde dat “de feiten waarvoor verzoeker werd vrijgesproken, [...] al te zeer als

een schaduw aan hem [blijven] plakken” en dat de feiten een zware straf rechtvaardigen, maar niet ernstig genoeg zijn om een onherstelbare vertrouwensbreuk te rechtvaardigen. Wat deze vertrouwensbreuk betreft, wijst verzoeker er ook nog op dat de feiten geen nadeel toebrachten aan de werkgever zelf, maar eventuele schendingen van de privacy van derden inhielden. Met verwijzing naar het arrest nr. 130.946 van 3 mei 2004, stelt verzoeker dat er in dat geval geen vertrouwensbreuk is. De eventuele derden die zich geschaad kunnen voelen, voegt verzoeker er aan toe, hebben ten andere in vele gevallen zelf om de informatie verzocht. Voorts betwist verzoeker dat de vertrouwensbreuk onherstelbaar zou zijn zodat er voor hem geen plaats meer zou zijn weggelegd bij de lokale politiezone. Volgens hem staan deze subjectieve overwegingen in schril contrast met het moraliteitsverslag en de maatschappelijke enquête. Hij verwijst voorts naar de vele verklaringen van zijn collega’s en zijn specifieke jobinvulling en stelt dat ook het hof van beroep wees op de re-integratie, evenals de Tuchtraad die formeel besluit dat er geen enkele sprake is van een onherstelbare vertrouwensbreuk. Inzoverre de tuchtoverheid ook wijst op de ruchtbaarheid die aan de zaak werd gegeven, meent verzoeker dat dit geen deugdelijk argument kan zijn, aangezien hij voor de feiten die in de media het breedst werden uitgesmeerd, is vrijgesproken. Ook de Tuchtraad bevestigt dat abstractie dient te worden gemaakt van de heisa in de media en de negatieve publiciteit die betrekking had op feiten waarvoor verzoeker is vrijgesproken. Tot slot erkent de tuchtoverheid zelf dat zij zeer streng oordeelde en als het ware een voorbeeld wilde stellen.

Beoordeling

39. Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen met welke tuchtsanctie een bepaald tuchtvergrijp moet worden gesanctioneerd.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van de strafmaat. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, al dan niet het evenredigheidsbeginsel schendt.

Een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

40. De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel miskent.

41. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid het ontslag van ambtswege heeft opgelegd voor de hiervoor vermelde tuchtfeiten. De enkele omstandigheid dat de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, deze tuchtfeiten streng heeft beoordeeld en een voorbeeld heeft willen stellen, maakt op zich deze keuze niet onredelijk. Ook het enkele gegeven dat de tuchtoverheid het standpunt van het hof van beroep niet heeft gevolgd, maakt daarom deze keuze evenmin onredelijk, te meer daar de strafrechter zich niet heeft uitgesproken over de redelijkheid van de op te leggen tuchtstraf, wat overigens ook zijn bevoegdheid niet zou zijn. Evenmin maakt het enkele feit dat de tuchtoverheid het (niet bindende) standpunt ter zake niet deelt van de Tuchtraad, de opgelegde straf onredelijk. Hetzelfde geldt voor het niet bijtreden van en het niet hetzelfde gewicht geven aan de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag. De voorts door verzoeker in het middel aangehaalde feiten en appreciaties ervan ter adstructie van zijn standpunt dat de strafmaat niet “opweegt tegen de tenlastegelegde feiten”, - die betrekking hebben op verschillende omstandigheden die volgens hem als verzachtende omstandigheden in aanmerking moeten worden genomen - geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de zwaarwichtigheid van

de in aanmerking genomen feiten, van verzoekers gedrag, zijn persoonlijkheid, zijn staat van dienst, zijn tuchtantecedenten en recidivekansen, die verschilt van die van de hogere tuchtoverheid, maar door deze niet bij te treden, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan.

Verzoeker maakt op het eerste gezicht aldus niet aannemelijk dat de tuchtoverheid in verband met de beoordeling en de keuze van de straf(maat), tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

42. Het vierde middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

43. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

44. Wat de vraag van beide partijen betreft tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig december tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques